

NOWY DZIENNIK

W Y D A N I E

10
GROSZY

W I E C Z O R N E

POD WRAŻENIEM MOBILIZACJI W CZECHOSŁOWACJI

Pary, 24. 9. PAT. Ogłoszenie mobilizacji w Czechosłowacji zaskoczyło koła francuskie. Wskazują tu, że zarządzenie mobilizacji stoi w jaskrawej sprzeczności z ostatnim apelem Chamberlaina, wzywającym do zachowania spokoju i niepodejmowania żadnych kroków, które mogłyby skomplikować sytuację. Przypominają, że w jednym ze swych uprzednich oświadczeń premier Daladier zaznaczył, że Francja nie wyklucza możliwości przyścia z pomocą Czechosłowacji, ale jedynie w wypadku niesprowowanej napaści. Ogłoszenie przez rząd czeski powszechnej mobilizacji stawia pod znakiem zapytania całą konstrukcję tezy o niesprowokowanej napaści, a tym samym meliwość

pomocy francuskiej.

Berlin, 24. 9. Ukazał się tu następujący komunikat półurzędowy:

Wiadomość, że prezydent Czechosłowacji ogłosił mobilizację, była dla berlińskich kół politycznych największą niespodzianką.

Po porozumieniu osiągniętym w Godesbergu między kanclerzem Hitlerem a premierem Chamberlainem niemieckie koła polityczne uważają mobilizację tę za ciężką prowokację Niemiec, prowokację tym większą, że Niemcy zachowały absolutną rezerwę i spokojne nerwy wobec poważnych wypadków nocy z 22 na 23 września. Równocześnie przypominają tutaj oświadczenie, złożone przez kanclerza Hitlera w jego mowie, wygłoszonej w Norymberdze, że podobnych prowokacji jak tej z dnia 21 maja po raz wtóry nie ścierpi.

W dalszym ciągu koła te twierdzą, że poza postawą Pragi stoi niewątpliwie Moskwa, która po porozumieniu osiągniętym w Godesbergu rozpaczliwym wysiłkiem usiłuje jeszcze rozptać pożogę światową.

Berlin, 24. 9. PAT. Henlein wydał odezwę do Niemców sudeckich, która stwierdza, że Benesz, ogłaszając mobilizację, rzucił na stół ostatni atut. Odezwa stwierdza, że żaden Niemiec nie będzie strzelał do Niemca, Węgier do Węgra, Polak do Polaka. Niemcy nie zastosują się do zarządzeń mobilizacyjnych, aby uniknąć walki bratobójczej.

Koenigswinter, 24. 9. PAT. Premier brytyjski Chamberlain opuścił o godz. 9.45 Petersberg i w towarzystwie ministra spraw zagranicznych Rzeszy Ribbentropa odjechał do Kolonii.

Godesberg, 24. 9. PAT. W otoczeniu premiera brytyjskiego prócz ministra Ribbentropa znajdowali się w chwili jego wyjazdu z hotelu Petersberg podsekretarz stanu von Weizsaecker, ambasador niemiecki w Londynie von Dirksen oraz szef protokołu dyplomatycznego von Doernberg. Wraz z premierem udali się pociągiem motorowym do Kolonii jego najbliżsi współpracownicy.

clerz Hitler wyraził brytyjskiemu premierowi i rządowi brytyjskiemu w imieniu swoim i narodu niemieckiego najszczerze podziękowanie za wysiłki, poniesione w doprowadzeniu do pokojowego rozwiązania zagadnienia sudecko-niemieckiego.

Premier brytyjski opuścił we wczesnych godzinach przedpołudniowych Niemcy samolotem, udając się do Anglii.

Godesberg, 24. 9. PAT. Chamberlain po powrocie do swej rezydencji oświadczył dziennikarzom, że wynik rozmów nie oznacza bynajmniej zerwania rokowań.

HALIFAX U KRÓLA
Londyn, 24. 9. PAT. Król Jerzy przyjął dziś ministra spraw zagranicznych Halifaxa.

DALADIER — DO LONDYNU?

Paryż, 24. 9. PAT. Koła miarodajne nie potwierdzają wiadomości nadeszłej z Londynu, jakoby Daladier miał udać się dziś do Londynu dla przeprowadzenia konferencji z Chamberlainem.

„Utrzymane w przyjaznym duchu rozmowy nie zostały zerwane...”

Dziś -- rada gabinetowa w Anglii

Godesberg, 24. 9. PAT. Niemieckie biuro informacyjne donosi: Utrzymane w przyjaznym duchu rozmowy kanclerza Hitlera i brytyjskiego premiera zakończyły się dziś wręczeniem niemieckiego memorandum, które zawiera ostateczne zajęcie stanowiska przez Niemcy w stosunku do sytuacji w kraju sudeckim. Premier

brytyjski podjął się doręczenia tego memorandum rządowi czechosłowackiemu.

Chaberlain odwiedził wieczorem w towarzystwie brytyjskiego ambasadora w Berlinie sir Neville Hendersona i sir Horace Wilsona — kanclerza Hitlera w obecności ministra spraw zagr. Ribbentropa, aby się z nim pożegnać. Kan

Sowiety nie są zdolne do wojny ofensywnej

Co usłyszał Stalin i Potiomkin od generałów

Londyn 24. 9. Donoszą z Moskwy, że przebieg posiedzenia ścisłego komitetu najwyższej rady wojennej ZSRR, który obradował w Moskwie pod przewodnictwem Stalina we wtorek dn. 20. bm. — jest trzymany dotychczas w ścisłej tajemnicy. Agencja Tass ograniczyła się jedynie do lakonicznego, nic nie mówiącego komunikatu.

Koła dyplomatyczne w Moskwie z wiarygodnego źródła dowiadują się, iż obrady obfitowały w momenty niesłychanie dramatyczne i emocjonalne, zwłaszcza w chwili gdy zastępca komisarza Litwinowa, Potiomkin, postawił formalny wniosek o udzielenie pomocy zbrojnej Czechosłowacji.

Mowę swą zakończył Potiomkin efektywnym zwrotem o konieczności dotrzymywania układów z sojusznikami, powołując się w danym wypadku na długotrwałą przyjaźń z narodem czeskim i wspólność interesów w orbicie problemów światowych.

Obecni na posiedzeniu generałowie odpowiedzieli na tę mowę grobowym milczeniem. — Milczenie to przerwał wreszcie Stalin, który w dłuższym przemówieniu usiłował przekonać obecnych, iż ZSRR może w tej chwili odegrać misję dziejową w Europie.

„Narody świata patrzą z utęsknieniem ku Moskwie — wołał patetycznie Stalin. — Armia

sowiecka posiadająca świetnych dowódców i ideowych dobrze wyszkolonych żołnierzy, potrafi na ostrzach bagnatów przenieść poprzez zmuszające granice butwiejącej burżuazji słowa otuchy i wolność bratnim ludom“.

I to jednak gorące przemówienie nie wywołało spodziewanego efektu. Zastępca szefa sztabu głównego gen. Bielajew w stanowczych słowach zwrócił uwagę na stosunki panujące w szeregach „bohaterskiej armii sowieckiej“.

„Wojsko sowieckie — stwierdził mówca — tak długo nie będzie zdolne do wojny ofensywnej, jak długo w szeregach jego panować będzie zgnilizna i rozkład, wprowadzony przez komisarzy politycznych.“

Czas wreszcie, aby rząd ZSRR zrozumiał, że akcja komisarzy politycznych przynieść może wspaniałe rezultaty, jeśli będzie prowadzona umiejętnie na tyłach wrogich nam wojsk. Tu, w szeregach sowieckich, szerzy ona defetyzm, demoralizuje żołnierzy, rozluźnia więzy karność i dyscypliny.

Kilkudniowe potyczki z armią japońską wykazały w całej rozciągłości słuszność tego twierdzenia.

Nie chcę być złym prorokiem — oświadczył gen. Bielajew — ale obawiam się, że żołnierz sowiecki wychowywany w dalszym ciągu przez komisarzy politycznych, nie będzie w

ogóle zdolny do jakiegokolwiek akcji nawet wtedy, jeśli walczyć będzie w defensywie.

Nie może być mowy o jakiegokolwiek pomocy zbrojnej dla Czechosłowacji. Doszło do tego, że żołnierze zwoływani w koszarach dla wysłuchania mów agitacyjnych, odpowiadali z góry, że wojna jest w tej chwili niepopularna i że raczej trzeba myśleć o sytuacji wewnątrz kraju!“

Mówca w dalszym ciągu błagał Stalina, aby zechciał przychylić się do opinii kół wojskowych i raz na zawsze „przegnał z armii komisarzy politycznych“.

Mowa ta została nagrodzona przez obecnych generałów rześmistymi oklaskami.

Wbrew przewidywaniom, Stalin nie wybuchnął, jak zwykle gniewem, lecz po dłuższym milczeniu zwołał na dzień 26 bm. ścisły komitet rady wojennej bez udziału przedstawicieli władz cywilnych.

W sowieckich kołach wojskowych fakt ten jest komentowany jako zwycięstwo odniesione przez wyższych dowódców armii sowieckiej nad wpływami GPU.

Nie bez znaczenia jest również fakt, iż nazajutrz po obradach rady wojennej w sztabach większych jednostek wojskowych odbyły się poufne narady dowódców pułków bez udziału komisarzy politycznych.

Londyn w oczekiwaniu najgorszego

Londyn, 24. 9. (A) W nadzwyczajnych wydaniach pism wieczornych, które pojawiły się około godz. 22-ej wszyscy korespondenci angielscy z Godesbergu zaznaczają zgodnie, że Niemcy zdecydowane są wkroczyć do Czechosłowacji i to już przypuszczalnie w ciągu soboty. Osobistości z bliskiego otoczenia kanclerza Hitlera nie ukrywają zupełnie, że Niemcy zmuszone są wmaszerować do Czechosłowacji, ponieważ kraj ten znajduje się w stanie zupełnego chaosu, a gen. Syrový'ego uważają oni za eksponenta komunizmu.

Pisma dają do zrozumienia, że gwa-

rancje Francji, a na drugim planie Anglii pozostają w mocy i że państwa zachodnie będą zmuszone do zajęcia stanowiska wobec agresji niemieckiej. Mówi się też, że mobilizacja czeńska jest momentem obciążającym i tak już poważną sytuację, a może być przez Niemców tłumaczona jako prowokacja. Panuje tu przekonanie, że premier Chamberlain doszedł do ostatecznych granic ustępstwa.

Premier brytyjski wracając do Londynu znajdzie społeczeństwo znacznie bardziej zdeteminowane, aniżeli jeszcze kilka dni temu. Zmiana ta wynika z gruntującego się przekonania, że Niemcy odrzuciły ofertę i że pragną w istocie zniszczenia państwa czeskiego.

Nowa propozycja Chamberlaina

Warszawa 24. 9. Korespondent „Kuriera Warszawskiego“ donosi z Paryża:

Wiadomość o mobilizacji w Czechosłowacji wywołała silne zdenerwowanie, ale jednocześnie niezadowolone pod adresem Czechosłowacji, ponieważ według kursujących tu wiadomości poseł angielski w Pradze, Newton, otrzymał od Chamberlaina projekt nowych koncepcji, które miał przedstawić rządowi czechosłowackiemu.

Zanim zdążył wykonać zlecenie Chamberlaina nastąpiło zarządzanie mobilizacyjne

Według kursujących pogłosek, w propozycji Chamberlaina zawarte było życzenie wycofania wojsk czechosłowackich z całego terenu pogranicznego Miało to mieć charakter przypominający cofnięcie wojsk francuskich w roku 1914 o 10 klm. od granicy niemieckiej.

W Paryżu panuje przekonanie, że podobne

przyjęte, ponieważ właśnie w tym pasie granicznym znajduje się linia fortyfikacyjna Cze-

Zakaz przesiedlania się adwokatów do Warszawy

Warszawa 24. 9. Na ostatnim posiedzeniu warszawskiej Rady Adwokackiej rozpatrywano sprawę kontyngentu adwokatów — jaki zostanie przedłożony Ministerstwu Sprawiedliwości. Liczba adwokatów, jaką obejmie kontyngent, nie została jeszcze ustalona.

Poza tym Rada zajęła się sprawą przenoszenia się do Warszawy adwokatów z prowincji.

Warszawska Rada Adwokacka uznała, że po zamknięciu list przenoszenie kancelaryj adwokackich z miejscowości, położonych na terenie innych okręgów apelacyjnych, jest niedopuszczalne.

Przenoszenie się adwokatów, zamieszkałych w obrębie apelacji warszawskiej, wymagać będzie każdorazowo zezwolenia Rady.

chosłowacji, stanowiąca główną nadzieję oporu.

Natychmiast po otrzymaniu wiadomości o zarządzeniu mobilizacji w Czechosłowacji Daladier wezwał do siebie szefa sztabu francuskiego gen. Gamelin oraz szefów sztabów armii lądowej, powietrznej i morskiej, którzy odbyli konferencję z gabinetem wojskowym premiera.

Według kursujących pogłosek Chamberlain swoją propozycję, którą przesłał posłowi Newtonowi, przedstawi dziś na posiedzeniu rady gabinetowej.

Potworna zbrodnia pod Boryslawiem

Borysław 24. 9. PAT. W nocy z 23 na 24 bm. nieznanymi sprawcami dostali się do domu Anny Dmytryszyn w Schodnicy koło Borysławia i podczas snu wymordowali całą rodzinę, składającą się z 5-ciu osób, nie szczędząc 6-letniego dziecka. Morderstwa dokonano prawdopodobnie na tle nienasiek rodzinnych Zbrodnia wywarła w okolicy wstrząsające wrażenie.

Ofiarami zbrodni padli: Rozalia Dmytryszyn (lat 27), Stefania Dmytryszyn (lat 26), Martyna Hanusiak (lat 32) i jej 6-letnie dziecko, oraz Maria Dmytryszyn (lat 15). Ocalała jedynie Anna Dmytryszyn (lat 60), która w czasie zbrodni spała na piecu. Organa bezpieczeństwa zarządziły energiczne dochodzenia i jest nadzieja rychłego ujęcia zbrodniarzy.

Krwawy incydent pod Trzyńcem

Berlin, 24. 9. Niemieckie biuro informacyjne donosi, że w Trzyńcu żołnierze czescy zaatakowali strzałami ludność polską, kładąc trupem 2 i raniąc ciężko 10 Polaków. W okolicy Trzyńca czescy komuniści spowodowali zajście z ludnością polską, robiąc przy tym użytek z broni palnej.

W ciągu nocy na skutek rozkazu mobilizacyjnego, zapanowała na Śląsku zaolzańskim chaotyczna sytuacja. Urzędnicy i konfidenty czescy otrzymali z centrali polecenie wycofania się do gość. 9-tej rano na Morawy lub wgląd kraju. Jednocześnie młodzi Polacy, którym gro-

ziło wcielenie do szeregów armii czeskiej stali się nieuchwytni iznikli. Powszechnie panuje atmosfera napięcia i oczekiwania.

Ewakuacja urzędów czeskich

Cieszyn, 24. 9. Wedle wiadomości, nadchodzących z Czeskiego Cieszyna władze ewakuują częściowo urzędy w miejscowościach położonych bezp. średnio na pograniczu, wywożąc akta w głąb kraju. Komuniści czescy grożą ludności polskiej oczekującej. L. chwila połączenia z Macierzą dotkliwymi i presjami.

Werbunek do Ochotniczego Korpusu Zaolzańskiego

Związek Powstańców Śląskich w Krakowie ogłasza powszechny zaciąg ochotników do „zaolzańskiego korpusu ochotników Ziemi Krakowskiej“.

Zaciąg odbywa się w biurze werbunkowym przy Zw. Powstańców Śląskich w Krakowie, ul. Łobzowska 7, gdzie ochotnicy otrzymają dalsze rozkazy.

Rodacy! Niechaj to, co zostało krwawo poczęte przed dziewiętnastu laty, dziś zostanie zniszczone!

Nie wierzymy już dziś w zakłamane obietnice obcych dyplomatów. Wierzymy tylko we własną siłę, wierzymy we własny zryw, który uwolni naszych braci z Olzy z ucisku niewoli i odwieczną Ziemię Śląską przyłączy do Macierzy.

Za Olzę leje się już krew naszych braci,

którzy po raz drugi od wskrzeszenia Polski krwawo okupują swą wolność. Oczy ich zwrócone są w naszą stronę. Nie zawiedziemy ich! Pójdziemy za Olzę tak jak przed laty dziewiętnastu, tylko mocniejsi, liczebniejsi i zwyciężymy!

Śląsk Zaolzańskiłączony na zawsze z Rzeczpospolitą Polską — niech żyje!

Związek Powstańców Śląskich w Krakowie.

Warszawa, 24. 9. (A) Werbunek do Ochotniczego Korpusu Zaolzańskiego dał już w pierwszym dniu imponujące wyniki, wyrażające się cyfrą 10.000 zgłoszonych ochotników.

Wedle komunikatu, ogłoszonego przez radio na razie ochotnicy nie mają przekraczać granicy polsko-czeskiej. Samowolne naruszanie tego nakazu jest niedopuszczalne.

Ataki na rząd Daladier

Ward Price o pokojowych nastrojach w Godesberg

Londyn, 24. 9. (R) Dziś zaraz po powrocie Chamberlaina z Godesberg odbędzie się posiedzenie rady gabinetowej dla wysłuchania sprawozdania premiera z rozmów z kanclerzem Hitlerem.

W tutejszych kołach politycznych uważają za możliwe zwołanie parlamentu w najbliższych dniach przypuszczalnie w poniedziałek lub wtorek.

Znany dziennikarz Ward Price, bawiący w Godesberg, ogłasza na łamach dzisiejszego „Daily Mail“ rozmowę z jedną z wybit-

nych osobistości z otoczenia Hitlera. Osobistość ta zapewniła dziennikarza angielskiego, że obaj mężowie stanu usilnie zabiegają o pokojowe zatwierdzenie sprawy Sudetów. Klucz sytuacji leży w rękach Czechów, którzy powinni opróżnić Sudaety, a wtedy nic nie stanie na przeszkodzie pokojowemu wyjściu z sytuacji. Sianie paniki wojennej jest przeciwnieństwem nastrojów, jakie przyświecają zarówno kanclerzowi Hitlerowi, jak i premierowi Chamberlainowi.

Możliwość zwołania parlamentu brytyjskiego

Warszawa, 24. 9. Korespondent „Kur. Warsz.“ donosi z Paryża: Kuluary Pałacu Burbońskiego są od szeregu dni widownią skomplikowanej rozgrywki zakulisowej, której ostatecznym celem miałyby być obalenie gabinetu Daladiera. Grę rozpoczęli komuniści, którzy wykorzystali niezadowolenie niektórych kół politycznych z załatwienia sprawy czeskiej i wysunęli kategorycznie żądanie zwołania parlamentu, celem pociągnięcia rządu do odpowiedzialności za działanie, niezgodne z francuskimi zobowiązaniami międzynarodowymi.

Na sesji t. zw. delegacji lewicy (międzyparlamentarnego komitetu grup lewicowych) ak-

cja komunistów znalazła nieoczekiwane poparcie socjalistów S. F. I. O., którzy dotychczas popierali rząd wobec sprawy czeskiej, uważając, że nie ma innego wyjścia. Ta zmiana nastawienia daje powód do przypuszczenia, że Leon Blum powraca znowu do swej koncepcji objęcia kierownictwa rządu na podsiawie formuły: zjednoczenie narodowe wokoło Frontu Ludowego, na co mają również wskazywać także ostatnie enuncjacje prasy

Jednocześnie mówią, że w łonie gabinetu Daladier'a 6 ministrów (Mandel, Reynaud, Chamberlain, Ribes, Queille, de Monzie i Campin-

Rezolucja Zarządu Gł. Zw. Inwalidów żydowskich

Otrzymujemy następujący komunikat:

Zarząd Główny Zjednoczenia Związków Żydowskich Inwalidów, Wdów i Sierót Wojennych R. P. na nadzwyczajnym zwołanym posiedzeniu w dniu 23. 9. 1938 r. uchwalił jednogłośnie:

„W dziejowej chwili łączą się żydowscy inwalidzi, wdowy i sieroty wojenne z całym Narodem w domaganiu się zjednoczenia ziemi rdzennie polskiej, ziemi zaolzańskiej z Rzeczpospolitą Polską, chyląc czoła przed bohaterstwem Polaków zaolzańskich.

Wyrażając hołd dla Pana Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Prof. Dra Ignacego Mościckiego i Naczelnego Wodza Marszałka Śmigłego Rydza meldujemy posłusznie, że mimo okaleczeń gotowi jesteśmy do spełnienia obowiązku żołnierskiego w przeżywanym obecnie przez cały Naród momencie“.

Powyższą rezolucję przekazano w drodze telegraficznej Panu Prezydentowi Rzeczypospolitej Prof. Ignacemu Mościckiemu, Panu Marszałkowi Edwardowi Śmigłemu-Rydzowi, Panu Prezesowi Rady Ministrów Gen. Sławoj-Składkowskiemu i Panu Wojewodzie Krakowskiemu Drowi Tymińskemu.

—oo—

Apelacja obrońców inż. Doboszyńskiego

Lwów, 24. 9. Obrońcy inż. Doboszyńskiego skazanego na 4 lata więzienia, zapowiedzieli wniesienie skargi apelacyjnej. Jednocześnie podjęto starania o zwolnienie inż. Doboszyńskiego za kaucją. W podaniu sądownym podkreślono, że Doboszyński przebywał już blisko 2 i pół roku w więzieniu i nie zachodzi obawa jego ucieczki.

Notowania giełdy warszawskiej

Warszawa, 24. 9. (A) Dzisiejsze notowania giełdy warszawskiej (zamknięcie kursów):

Akcje: Bank Polski 123, Zyrardów 57, Węgiel 33 i pół, Starachowice 39 1/2, Lilpop 82 1/2, Modrzewów 17 1/2. Tendencja słaba.

Papiery procentowe: 3 proc. inwestycyjna I em. 82, 3 proc. inwestycyjna II em. 82 1/2, 4 proc. dolarowa 41 3/4, 5 proc. konwersyjna 68 1/2, 4 pół proc. wewnętrzna 63 3/4, 4 proc. konsolidacyjna 64 1/2. Tendencja słaba.

dyńskiego w sprawie Czechosłowacji i miało się domagać, aby w żadnym wypadku nie gróźono Pradze odmową pomocy francuskiej na wypadek odrzucenia przez nią planu. Od ministrów tych skrajna lewica domaga się obecnie dymisji; presja jednak nie wywarła skutku i jednolitość gabinetu została na razie utrzymana.

Należy wyjaśnić, że u podstaw akcji przeciwników rządu Daladiera leży teza, iż

Francja okazała w Londynie brak zdecydowania i odwagi bronięcia swej sojuszniczki.

Natomiast koła, popierające rząd, dowodzą, iż stanowisko, zajęte w Londynie, było jedynym wyjściem rozsądnym, a Francja, pozbawiona gwarancji pomocy angielskiej, nie mogła się na rażać na niebezpieczeństwo.

Do otwarcia parlamentu obecnie jeszcze nie dojdzie, gdyż zarówno radykali jak i uniwersjalistyczno-republikańska zajęły stanowisko przeciwne w zwołaniu Izby przed wyświetleniem się sytuacji międzynarodowej. W podobnym duchu wypowiedział się też premier, przyjmując wieczorem przedstawicieli partii radykalnej. Premier Daladier złożył prz. tym uspokajające wyjaśnienia w związku z sytuacją międzynarodową, i zapewniał o doskonałej czułości rządu francuskiego.

Podkreślić należy, iż premier zakończył nieoczekiwanym oświadczeniem, iż

w wypadku niesprowokowanej agresji wobec Czechosłowacji, Francja jednak stanęłaby w jej obronie.

Rządowi Daladiera nie grozi obecnie bezpośrednio niebezpieczeństwo gdyby jednak plan londyński okazał się niewykonalny, i gdyby Niemcy mimo wszystko dokonali okupacji Sudetów, to upadek gabinetu byłby więcej niż prawdopodobny.

Przypuszczają tu, że podobnego losu nie uniknąłby też i Chamberlain.

NASTROJE LONDYNSKIE

Anglia wstydzisię - jest zadowolona

LONDYN, we wrześniu.

Wychodzę z domu. Portier, otwierając drzwi unika mego wzroku. W autobusie konduktor, jakby bał się spojrzeć mi prosto w oczy. Znajomi Anglicy lękają się jak ognia rozmowy o polityce. Londyn się wstydzi...

— Mój kraj nie postąpił jak dżentelmen — wykrztusił z trudem jeden z tutejszych dziennikarzy.

Anglia się wstydzi, że zdradziła Czechosłowację, wstydzi się, że skapitulowała przed Niemcami i wstydzi się, że... jest w gruncie rzeczy z tego wszystkiego bardzo zadowolona...

W rzeczywistości wszyscy ludzie są w głębi duszy wdzięczni Chamberlainowi za to, że usunął z morza wojny, że setki tysięcy młodych obywateli Zjednoczonego Królestwa nie muszą iść na front, że matki nie będą opłakiwać swych synów, a żony mężów. Ale nie wszyscy mają tyle odwagi cywilnej i tyle cynizmu, by się do tego otwarcie przyznać.

Wielu wstydzi się, wstydzi się prawdziwie, że dumny Albion upokorzył się przed butnymi Niemcami, że przyznał otwarcie, iż nie jest gotowy stawić im czoła z bronią w ręku, że zawiódł słuszne nadzieje Pragi. Francja postąpiła gorzej, to prawda, ale Anglicy, mimo silnie rozwiniętej megalomanii narodowej, mają dużo autokrytycyzmu i odczuwają głęboki niesmak.

Głos Roberta Cecila

Podnoszą się w prasie pierwsze głosy krytyki i dezaprobaty. Sędziwy lord Robert Cecil wystosował spokojny, lecz jakże przejmujący list do redaktora konserwatywnego „Daily Telegraph”. Zasłużony mąż stanu pisze:

„Trudno przypuszczać, że p. Hitler przekonał rząd (angielski) o słuszności swych żądań. Oświadczył on poprostu p. Chamberlainowi, że taka jest jego wola. I gabinet postanowił się tej woli poddać...”

Jako rekompensatę, okrojona Czechosłowacja ma otrzymać gwarancję pozostałego przy niej terytorium. W tej chwili ma ona gwarancję Anglii i Francji, że będą one „przestrzegały i chroniły przed zewnętrzną agresją jej polityczną niezawisłość i terytorialną integralność”. Trudno jest się domyśleć, w jaki sposób jakiegokolwiek nowe gwarancje mogłyby dodać siły dotychczasowym gwarancjom, które zostały, jak się wydaje, złamane.

„Nie potrzeba oskarżać Niemiec o perfidię — czytamy dalej. Nietylko rząd narodowo socjalistyczny, ale wszystkie poprzednie rządy niemieckie, od czasów Fryderyka Wielkiego, zajmowały zupełnie jasne stanowisko. Dla nich międzynarodowe zobowiązanie jest niczym więcej, jak wyrazem zamierzeń w danej chwili. Nie ma ono absolutnej wartości na przyszłość”.

W zakończeniu listu pisze lord Cecil: „Podporządkowanie się p. Hitlerowi oznacza wygaśnięcie niepodległości Czechosłowacji. Oznacza ono złamanie naszych zobowiązań traktatowych. Oznacza ono wielki wzrost prestiżu rządu hitlerowskiego i odpowiedni upadek prestiżu naszego kraju. Zaś ponad wszystko oznacza ono przyjęcie poglądu, iż jedynym czynnikiem, który się liczy w sprawach międzynarodowych, jest brutalna siła i musimy ostatecznie porzucić nadzieję zastąpienia jej rozsądkiem i sprawiedliwością”.

Leader opozycji labourzystowskiej p. Attlee wystosował do premiera Chamberlaina list, w którym domaga się stanowczo zwolnienia parlamentu, zanim ostatecznie nastąpi „ciężkie odstępstwo” od zasad polityki brytyjskiej, jakim są propozycje rozwiązania sprawy czeskiej.

Do zera

Tutejsze koła polityczne podkreślają, że postępowanie Francji spowodowało do zera wartość wszystkich jej sojuszy i cały francuski polityczny system obrony przed eks-

pansją niemiecką leży w gruncie rzeczy w gruzach. „Francja zrezygnowała ze swej roli na kontynencie” — tymi słowami jeden z dyplomatów określił lapidarnie jedną z najważniejszych konsekwencji kapitulacji mocarstw zachodnich.

Drugą niezmiernie doniosłą konsekwencją może być trwałe związanie się Wielkiej Brytanii z losami Europy Środkowej, w razie udzielenia gwarancji nowym granicom Czechosłowacji. Czy jednak ta gwarancja została nie przez Londyn udzielona, nie jest jeszcze bynajmniej pewne. Związanie się z kontynentem w sposób stały i niejako automatyczny, byłoby przekreśleniem dotychczasowej polityki brytyjskiej. Już teraz podnoszą się w prasie i to w prasie prorządowej, konserwatywnej, głosy krytyki i zastrzeżenia przeciwko tej koncepcji. Ponieważ gwarancja granic Czechosłowacji musiałaby być ratyfikowana przez parlament, jej losy nie są jeszcze bynajmniej przesądzone.

Smutny bilans

Tak więc dotychczasowy bilans „opieki” mocarstw zachodnich nad Czechosłowacją przedstawia się dość smutnie. Okazuje się jeszcze raz, że ideały w polityce nie grają żadnej roli, że działa tu ścisła kalkulacja i najzimniejszy egoizm. Anglicy nie widzieli w gruncie rzeczy powodu do wojny o to, by Niemcy sudecy należeli do Czechosłowacji, którą znienawidzili. Widocznie Praga nie umiała postępować umiejętnie z mniejszością

mi — powiadają — a skoro państwo samo nie potrafi usposobić mniejszości lojalnie, nie można zmuszać tych mniejszości do lojalności.

Ale to nie był najważniejszy motyw postępowania Anglii. Był jeszcze inny powód, znacznie donioślejszy, lecz zreczenie ukryty. Motywem tym była głęboko zakorzeniona obawa przed komunizmem. Czerwony straszak spędza sen z oczu angielskich mężów stanu. Nie lubią oni Mussoliniego i Hitlera, ale nie chcieliby w gruncie rzeczy ich upadku, gdyż boją się, że oznaczałoby to nowe wstrząsy rewolucyjne w Europie, nową lunę czerwonej pożogi nad kontynentem. Ta ewentualność ich przeraża. Ratując pokój, Wielka Brytania chciała uratować socjalny status quo Europy, chciała zapobiec „czerwonemu niebezpieczeństwu”.

Wstydzą się politycy

Człowiek z ulicy — the man in the street — nie rozumie jednak tych ukrytych sprężyn. On widzi tylko fakty. Widzi, że nie musi iść na front i widzi, że zapłaci za to kapitulacją wobec Niemiec i zdradą wobec Pragi. Człowiek z ulicy widzi to i wstydzi się...

Ale wstydzą się także politycy. I to jest dobry znak. Jeśli istnieje jeszcze wstyd, to znaczy, że istnieje poczucie dobra i zła, że rozróżnia się jeszcze między tym, co jest dobre, a co złe, między godnym a niegodnym.

K. P.

Nowe odkrycia w medycynie

Profesor Instytutu Medycznego w Sztokholmie, Gösta Hagqvist, dokonał odkrycia, które przyczyni się niezawodnie do skuteczniejszego opanowania niektórych chorób związanych z paraliżem, jak paraliż dziecięcy, zapalenie opon mózgo-rdzeniowych oraz śpiączka. Po dwuletnich studiach i doświadczeniach udało się prof. Hagqvistowi wykryć grupę nieznaną dotąd włókien nerwowych. W wyniku przeprowadzonych eksperymentów okazało się, że nerwy mięśniowe wywołujące mimikę twarzy składają się wyłącznie z tego rodzaju delikatnych włókienek. Odkrycie prof. Hagqvista ułatwi poznanie szeregu form paraliżu, na razie jednak nie znalazło zastosowania praktycznego, gdyż dokonane zostało przed niedawnym czasem. Wzbudziło ono już wielkie zainteresowanie i obecnie szych. Ze względu na to, że szybkość impulsów nia nowej teorii w praktyce. Odkryciem tym zain-

teresował się również kongres anatomiczny, który odbył się ostatnio w Lipsku oraz konferencja neurologiczna, jaka miała miejsce przed kilkoma tygodniami w Sztokholmie.

Prof. Hagqvist zasłynął już dawniej dzięki swym pracom naukowo-badawczym. Przed kilku laty dokonał on klasyfikacji nerwów w ludzkim rdzeniu pacierzowym. Dzięki pomysłowemu systemowi kolorowania i fotografii zwiększonej 750 razy prof. Hagqvist mógł dokonać pomiarów nerwów w rdzeniu. Nerwy te posiadają grubość od 1/1000 do 21/1000 milimetra, przy czym liczba cięśnych włókienek jest znacznie większa od grubszych. Ze względu na to, że szybkość impulsów nerwowych jest wprost proporcjonalna do grubości nerwów, analiza dokonana przez prof. Hagqvista posiadają dużą wartość dla wiedzy medycznej.

K. S.

Litwinow o pomocy Sowieców dla Czechosłowacji

Genewa, 24. 9. Przemawiając na posiedzeniu komisji politycznej Ligi Narodów komisarz sowiecki Litwinow oświadczył, że już po przyjęciu warunków, zawartych w ultimatum niemiecko - francusko - brytyjskim, rząd czechosłowacki zwrócił się do rządu sowieckiego zapytaniem, czy Sowiety uważałyby w dalszym ciągu za obowiązujący sojusz z Czechosłowacją w wypadku, gdyby Niemcy wysunęły nowe

żądania, gdyby pertraktacje anglo - niemieckie nie doprowadziły do osiągnięcia porozumienia i gdyby Czechosłowacja zmuszona była do obrony granic swoich orężem.

Litwinow stwierdził, że w odpowiedzi swej rząd sowiecki oświadczył, iż w wypadkach wymienionych sojusz czechosłowacko - sowiecki wszedłby w życie, gdyby Francja wyraziła zgodę na przyjsie Czechosłowacji z pomocą.

Potworny zakład o 5 gr.

Wieluń, 24. 9. We wsi Żytniów gm. Rudniki pow. wieluńskiego niespodziewanie wybuchł pożar w zagrodzie Małgorzaty Mikos. Ogień, mimo natychmiastowego ratunku — zniszczył doszczętnie wszystkie zabudowania zagrody, wyrządzając strat na sumę 3000

zł. W wyniku zarządzonego dochodzenia ustalono, że ogień podłożył syn sąsiada 11-letni Stanisław Kulik, znany jako niebezpieczny psotnik. Wymieniony założył się z kolegami, że w zagrodzie Mikosiowej wybuchnie ogień. Zakład szedł o 5 groszy.

Młodymi podpalaczami zainteresowały się władze.

ROLF NURNBERG

Lindbergh, Hauptmann i Ameryka

autoryzowany przekład Fryderyki Barthowny

24)

„To już jest lepsze, ale wielki szlagier musi inaczej brzmieć“. — Wynalazek promieni śmierci, uniemożliwi wojnę światową“ — „Ach, wojna światowa, ja mam coś świetnego: Arcyksiążę Franciszek Ferdynand żyje, wojna światowa była nadaremnie!“ Wszyscy zaczęli kłaskać, to była wiadomość. Z uśmiechem schował dowcipniś 15 dolarów. Nagle ktoś stanął w drzwiach. Słyszał ostatnie słowa. „Nie musicie sobie łamać głowy, chłopcy, wiadomość już jest. Macie naturalnie zbyt mało fantazji, by na nią wpaść: Dziecko pułkownika Lindbergha zostało dziś wieczór porwane“.

Reporterom zaparło oddech, później zerwali się na równe nogi. Na to nikt by nie był wpadł! Ale już dzwoniło w całym domu, syreny alarmowe gwizdały, przygotowywano nowe wydanie. — „Kto pierwszy zadzwoni do Hopewell, dostanie sto dolarów“.

Na dole pędziły auta, na górze wyciągali reporterzy stare tomy z archiwum, ale na szczęście prawie wszystko mieli jeszcze na świeżo w pamięci. Pułkownik Lindbergh, Anna Morrow, urodzenie dziecka — przecież to wszystko przeżywano po sto razy. Nad karawaną aut, unosiły się w powietrzu aeroplany, zdążając do tego samego celu. Niektórzy pomysłowi fotografowie i reporterzy, sądząc, iż główne ulice będą zapchane, wynajęli sobie samoloty. Ceny nie odgrywały roli tej nocy, która nie pozwalała Ameryce spać, Ameryce wstrząśniętej wiadomością: Dziecko narodu zostało porwane.

Tymczasem w domu Lindbergha, zjawili się przedstawiciele stanowej policji z Trenton, a na ich czele zastępca szefa, major Schöffel, który napróżno usiłował się porozumieć ze swym przełożonym, najwyższym funkcjonariuszem policji stanu, z pułkownikiem Schwarzkopfem. Był on gdzieś w jakimś towarzystwie, Major Schöffel przybył ze sztabem swych najlepszych detektywów, z rzeczoznawcami dla śladów stóp i odcisków palców i teraz dopiero podniesiono z okna kopertę, która tam leżała, a której pułkownik, mimo wszystko opanowany jak zwykle, nie ruszał, by nie zatrzeć żadnych śladów. Betty Gow przyniosła z kuchni nóż i ostrożnie trzymano kopertę nad płomieniem, zapalonym przez jednego z detektywów, aby rozgrzewając brzeg, łatwiej ją było otworzyć.

Doświadczeni funkcjonariusze tajnej policji natychmiast zorientowali się: Kto dopuścił się największego przestępstwa swego czasu, musiał dokonać całego dzieła. Nieliczne plamy błota w pokoju, to wszystko. Specjalista od odcisków palców Kelly, zauważył, że z tego pokoju nie będzie wielkiej pociechy, a przy bliższym przyglądnięciu się, stwierdził, iż przestępca, trzymając dziecko w rękach, zatarł przy pomocy tego zawiniątka wszystkie swoje odciski. Wszędzie bowiem, pod okiennicą, na małej walizeczce, która tam stała, przy łóżku, wszędzie widać było, podobnie jak i na

kopercie, tylko zasmarowane miejsca, ale nigdzie nie było porządnego odcisku. Detektywi rzucili się przed dom, pod okno, specjalista oglądał sobie ziemię, jedno spojrzenie wystarczyło: brudna glina nie do użycia. Można spróbować, ale to prawie beznadziejne. Major stał w pobliżu.

„Jakie odnosicie wrażenie?“

„To uczyniła najsprytniejsza banda Stanów“.

„A to na lewo?“ — Oglądali się, wreszcie coś! W błocie leżała tam drabina, pierwsza poszlaka.

„A ja mógłbym się założyć“, zawołał Kelly, „że i tu nie znajdziemy żadnych odcisków palców!“

„Ale mamy drabinę, połamaną drabinę“.

„Do stu piorunów! Czy ten człowiek spadł na dół? Czy też potem dopiero połamał drabinę? — Pułkowniku, czy pan niczego nie słyszał? Proszę sobie przypomnieć!“

„Przez cały wieczór słyszałem tylko raz skrzypnięcie skrzyni na pomarańcze w kuchni“

„Gdzie jest ten angielski służący? Hallo czy była w kuchni jakaś skrzynia na pomarańcze?“

„Dziś? — Nie“.

„Czy spadło coś w kuchni?“

„Nie“.

„Panie pułkowniku, kiedy słyszał pan ten hałas?“

„To musiało być około kwadransa na dziesiątą“.

„Musiało być, mogło być — od godziny dostają w tym domu takie informacje — musiało być, mogło być, przypuszczalnie...“ Ale major kłął tylko w duchu. Stał przed jednym z pierwszych obywateli stanu, był pełen respektu i poszanowania dla bólu rodziców.

„Przeszukiwać dalej“. — Funkcjonariusze policji znaleźli prócz drabiny jedynie jakieś dluto, przyniesione prawdopodobnie przez kidnapera, by pomóc sobie przy otwieraniu okien, ale fortuna ułatwiła mu robotę, dla otwarcia okiennic nie potrzeba było żadnego wysiłku. Los ułatwił mu robotę...

Tymczasem na górze wyjęto kawałek papieru z koperty. Major wysłał wszystkich obecnych z pokoju i pozostał sam z pułkownikiem. „Najpierw przeczytamy obaj ten list, a potem dopiero będziemy mogli powziąć jakieś dalsze postanowienie“. Pochylili się nad kartką, pułkownik czytał głośno:

„Kochany panie, proszę mieć w pogotowiu 50.000 dol., 25.000 dol. w 20-dol. banknotach, 15.000 dol. w 10-dol. banknotach i 10.000 dol. w 5dol. banknotach. Za dwa do czterech dni zawiadomimy pana, gdzie pan ma pieniądze złożyć.“

Ostrzegamy pana przed opublikowaniem czegokolwiek, lub przed zawiadomieniem policji. Dziecko jest pod dobrą opieką. Znakiem naszych listów są koła“.

Wspomniany znak znajdował się na końcu listu. Były to dwa przecinające się koła. Każde z kół było wielkości amerykańskiego penny. A wewnątrz nich, pomiędzy przecinającymi się liniami, znajdowała się kolistego kształtu czerwono pomalowana plama.

Lindbergha opanowała zgroza: bandyci porwali jego dziecko, które zapewne gdzieś rozpaczliwie krzyczy, jego chore wrażliwe dziecko! Chciał do stojącego majora powiedzieć: Dlaczego ja, dlaczego prawie ja? Ja jestem przecież ulubieńcem narodu! — Ale nic nie rzekł, ponieważ chłodna twarz urzędnika studiowała pismo.

„Człowiek, który napisał ten list, nie jest Amerykaninem“.

„Skąd pan o tym wie?“

„W tym liście jest pół tuzina błędów ortograficznych, niech pan popatrzy: dziecko jest pod dobrą opieką. On nie pisze „good“ ale „gut“. Dziwne, musimy się dowiedzieć w jakim języku świata pisze się „good“ jak „gut“. Zaden z nich tego nie wiedział, lecz major zanotował sobie to pytanie. Był to jego zdaniem pierwszy ślad, jaki znalazł.“

III.

Zaczęło się w kraju przeszukiwanie na wielką skalę w nocy z 1. na 2. marca. Szukano dziecka, mającego osiemnaście miesięcy, płci męskiej, ubranego w pyjamę nocną. W stanach Nowy Jork i New Jersey grasowały patrole policyjne, zatrzymywały one auta, przetrząsały wszystkie szopy, rzucały się na każde złotowłose niebieskookie bobo. Nigdy jeszcze Ameryka nie była tak zgodną w potępieniu jakiegoś przestępstwa, jak tym razem. Nigdy jeszcze z powodu najohydniejszego czynu nawet nie były masy opanowane takim paroksyzmem jak teraz. Każdy uświadamiał sobie grozę wydarzenia, każdy cierpiał razem z pożałowania godną matką, każdy rozumiał męki, jakie musiała przejść ta kobieta, drżąc o swego pierworodnego, o którym nagle nie wiedziała nic, po za tym, że znajduje się w rękach bandytów, gdzieś daleko. W gorączkowym pośpiechu sprawdzała, czy nie brakowały jakieś kołderki, szale, płaszczyki, poduszki — lecz nie znalazła tej radości, niestety, wszystko było na miejscu. Wzięto dziecko, tak jak leżało w łóżku, przeziębione, wrażliwe dziecko, wystawione na marcową burzę, zimną noc i może na szaloną ucieczkę na oślep, jak najdalej od miejsca zbrodni.

Pierwszą wiadomość, jaką otrzymali obywatele, było obwieszczenie przepisanej diety dla chorego dziecka, bowiem Lindberghowie twierdzili, iż oprócz nich także i kidnaperom musi zależeć na podtrzymaniu zdrowia dziecka, inaczej bowiem nie będą mogli zainkasować okupu. Tak apelowali rodzice dziecka do złoczyńców, przy pomocy sieci nowojorskiego radi — co za niesamowity kontakt, jakaż okrutna ironia!

(C. d. n.)

ŻAŁOSNY KONIEC KARIERY ZDOBYWCY PAŁACU ZIMOWEGO PRZESZŁOŚĆ ANTONOWA-OWSIEJENKI

W związku z wielkim procesem dyplomatów sowieckich, który ma się wkrótce rozpocząć w Moskwie, w jednym z emigracyjnych pism rosyjskich ukazały się ciekawe wspomnienia o byłym pośle sowieckim w Warszawie Antonowie-Owsiejence, który znalazł się wśród szeregu dyplomatów na ławie oskarżonych.

Według wszelkiego prawdopodobieństwa dyplomaci sowieccy, którzy wpadli w niełaskę, niedługo staną przed sądem.

Ilu ich zasiądzie na ławie oskarżonych, dokładnie jeszcze nie wiadomo. W ciągu ostatniego roku mianowano mniej więcej dziesięciu nowych „polpredów” Z. S. R. R. w rozmaitych krajach europejskich i azjatyckich. Prasa sowiecka zamieszczała urzędowe wiadomości o nominacjach. Ale ani razu w związku z mianowaniem nowego „polpredu” nie doniesiono o dymisji jego poprzednika. Można więc powiedzieć, że formalnie bohaterowie przyszłego procesu dotychczas zajmują dawne stanowiska dyplomatyczne.

Wyjątek stanowi Antonow - Owsiejenko. Te go przed rokiem, 16 września r. 1937, mianowano komisarzem sprawiedliwości Z. S. R. R. Ale i wówczas nie ogłoszono, że nowy komisarz ludowy został wykreślony z listy członków korpusu dyplomatycznego. Teraz znalazł się na innej liście: będzie jednym z głównych podsądnych w wielkim procesie „polpredów”.

„Wróg”

Wiadomo zgóry, o co będzie oskarżony. W tej dziedzinie istnieje już ustalona praktyka. Ten, kto wpadł w niełaskę, jest „wrogiem”: wrogiem partii, a więc wrogiem ludu. A wróg ludu, to w przekładzie na język kodeksu karnego — szpieg, szkodnik, dywersant, agent fałszywostki.

Czyż 21 lat temu, kiedy poznałem Antonowa-Owsiejenkę, mogłem przewidzieć, że będę o nim czytał jako o wrogu partii komunistycznej, płatnym słudze reakcji. Wszystko mogło mi przyjść do głowy, tylko nie to.

Zdobycia pałacu zimowego

Nasza znajomość zaczęła się przez telefon, w

niezwykle zwykłych okolicznościach. Można je nawet nazwać historycznymi. Działo się to 26 października r. 1917, a więc nazajutrz po przewrocie, o którym petersburszczanie już wiedzieli, a cała Rosja miała się dowiedzieć o wiele później. 25 października spędziłem cały dzień w gmachu ministerstwa sprawiedliwości. Ministrowie, wśród których był także mój zwierzchnik, minister sprawiedliwości w rządzie tymczasowym, zgromadzili się z rana w Pałacu Zimowym, skąd sążone im było wyjść już jako jeńcom nowej władzy. Nietrudno się domyśleć, jaki nastrój panował w ministerstwie. Nikt nic nie robił; ludzie łazili jak senne muchy, przychodzili, odchodzili. Pod wieczór w olbrzymim gmachu ministerstwa pozostało dwoje ludzi: stary woźny, który przeżył co najmniej tuzin ministrów, i ja nowoupieczony „biurokrata” rządu tymczasowego.

Do drugiej w nocy siedziałem przy telefonie, połączonym bezpośrednim przewodem z Pałacem Zimowym, i porozumiewałem się z ministrem. Potem telefon umilkł. W Pałacu Zimowym nie było komu dzwonić.

Wtem o 5 rano — dzwonek. Zrywam się i słyszę ochryplą, ale wesołą głos:

— Były członek Rządu Tymczasowego (następowało nazwisko) zasyła panu pozdrowienia, zawiadamia pana, że żyje i jest zdrowy, i prosi o przysłanie mu do twierdzy Pietropawłowskiej poduszki i kołdry.

Uprzejmy zwycięzca

— A kto ze mną mówi?

— Ten, kto go zaaresztował: członek Komitetu Wojskowo - Rewolucyjnego Antonow - Owsiejenko.

Powiedział to nie bez pewnej nieukrywanej sztubackiej dumy, ale grzecznie, prawie uprzejmie. Taka „patriarchalność” była możliwa tylko w owych czasach.

Dzierżyński i jego czekiści prędko odczyli publiczność od takich czułości.

Ze starym woźnym ministerstwa pojechałem do twierdzy Pietropawłowskiej. Tam zobaczyłem na własne oczy jednego z bohaterów przewrotu październikowego, Antonowa - Owsiejenkę, który „zdobył” Pałac Zimowy i zaarresto-

wał członków Rządu Tymczasowego. Prawda miała dobrze zabezpieczone tyły: Krażownik „Aurora” skierował na pałac lufy swoich armat. A bronił pałacu... batalion kobiecy, któremu członkowie rządu zakazali używać broni, chcąc uniknąć bezcelowego rozlewu krwi, tym bardziej że szło o kobiety.

Antonow - Owsiejenko nie bardzo wyglądał na bohatera. Niski, niepozorny, rudy, w okularach, nosił szary płaszcz żołnierski, na którym były naszyte szlify oficerskie. Typowy podchorąży z czasów wojny, kiedy mianowano oficerami niedouczonej półinteligencji.

Zawsze na drugim planie

W rzeczywistości Antonow - Owsiejenko był prawdziwym inteligentem — konspiratorem. Ale właśnie jako działacz rewolucyjny był nie wyższym oficerem, lecz subalternem. Jednym z tych, którym powierzano „technikę”, jak się to nazywało w gwarze rewolucyjnej.

Urządzał biura, drukował i rozpowszechniał odezwy, prowadził małe kółka. Podczas wojny, powołany pod broń, nadał się do nowego rodzaju „techniki”: propagandy w wojsku. Wywiązał się z zadania tak dobrze, iż dosłużył się rangi członka bolszewickiego komitetu Wojskowo - Rewolucyjnego, chociaż i tam nie dostał się do sztabu, lecz był wykonawcą poleceń dotyczących spraw policyjnych.

Na olbrzymim placu twierdzy Pietropawłowskiej Antonow - Owsiejenko zachowywał się, jakby stracił głowę. Bezsenność, wzruszenie, wykrzykiwanie rozkazów doprowadziły go do tego, że już nie mógł mówić. Rozrywano go, a on rzucał się na wszystkie strony i nie wiedział, co ma najpierw robić. Wcale nie był „straszny”, lecz przeciwnie jego bezradność wzbudzała litość.

Zdobycia całego rządu był grzeczny, tak samo jak podczas rozmowy przez telefon. Natychmiast oznajmił, że ministrowie - socjaliści zaraz odzyskają wolność. Istotnie, w kilka minut potem zaczęto ich wyprowadzać z kazamat i pożegnaliśmy się z uprzejmym komendantem.

Po raz drugi spotkałem się z nim po dziesięciu latach. Po „praktyce” w wojsku podczas wojny domowej Antonowa - Owsiejenkę prze-

— Nie wiem czy stary nie popełnił jakiegoś głupstwa. Uwielbiał syna bałbochwalczą miłością. — Za tym tkwi zresztą cała historia.

Człowiek ten odziedziczył po swoich rodzicach w jakiejś wsi w Manchy — nie wiem dokładnie gdzie — kawał gruntu. Znasz te wsi, skąpo gruntu, brak wody, brak pieniędzy, w lecie nieznośno upały, w zimie lodowate srogi mrozy, a ludzie twardzi i jakby zasuszeni. Kiedy stary właśnie się był ożenił, przyszły dwa ciężkie suche lata i jego grunt przeszedł w ręce lichwiarza. Dwa synowie jego zmarli, a kiedy obaj z żoną byli już starzy — narodził się im ten syn. Matka umarła przy porodzie. Stary z dzieckiem przeniósł się do Madrytu i wychował go jak mógł, przy pomocy sąsiadek. Był murarzem, bardzo zdolnym i należał do organizacji robotniczej, jeszcze za życia Pablo Iglesiasa. Naturalnie kiedy wybuchła wojna, wyruszył razem z synem. Ale nie chcieliśmy przyjąć ojca, był już za stary do wojska. Pracował więc przy robotach fortyfikacyjnych. Ja sam dopomogłem mu — ażeby mógł się dostać do naszej brygady, przy której był syn jego. Zezwoliłem mu nawet sypiać we wspólnym rowie strzeleckim z synem. No, poczekajmy jeszcze kilka godzin, a jak stary się nie zjawi, musimy się sami zająć pogrzebaniem młodego”.

Nad ranem odszedł stary, kiedy towarzysze syna, pełniący straż, zasnęli. Wyszedł cichutko i udał się w stronę miasta. Chodził powolutku, mógł jakby zupełnie miał pusty, tylko zajęty tą jedną myślą, celem jego drogi.

Cały pokój zdawał się mówić o zmarłym. Na stole jeszcze leżała otwarta książka, inne leżały

ARTURO BAREA

ZIEMIA

Stary siedział na małym stoleczku obok katafalku. W około niego stali w milczeniu towarzysze poległego. Ciało było jeszcze ciepłe. Kula położyła go na dnie rowu strzeleckiego. Ojciec spał w swoim schronie. W przejściu zbudzili go i poszedł za trupem, nie otworzywszy ust. Tutaj, w siedzibie komendy, usiadł i ujął w swoje dłonie ręce syna. Tak siedział przeszło godzinę. Wejście komendanta nie wyrwało go z odrętwienia. Wszyscy mieli wzgląd na ten ból, odczuwając siłę jego głębi.

Nie zmieniając pozycji zaczął mówić. Mówił cichutko jakby do ucha zmarłego:

— Kopalem dzisiaj bardzo głęboko i myślałem o tobie. Chciałem żeby rowy były bardzo głębokie — żeby cię kula nie mogła trafić i żebyś się nie musiał schylić. Moznaby pomyśleć, że się boisz. Ziemia była twarda od mrozu. Taką samą była ziemia, którą okopywałem w mojej młodości, zawsze była twarda, zmarznięta albo wysuszona od słońca.

Wszystko nadaremnie. Ziemia nie zezwoliła mi na utrzymanie twojej matki i twojego rodzeństwa których nie znałem. Polknęła ich, pozostaliśmy we dwójkę, ty i ja. Uciekłem stamtąd, trzymając twoją rękę w mojej, jak teraz. Nie mówiłem z tobą nigdy o ziemi. Nie znałem jej. Przyszliśmy tutaj, do Madrytu. W niedzielę bawiliśmy się, a ja

oglądałem pola. Myślałem o wszystkim, a równocześnie tęskniłem za ziemią.

Przeorasz brózdę, rzucasz nasiona i wschodzą źdźbła. Pociasz się i marzniesz na przemian, całymi miesiącami, ale kiedy ścimasz zboże, to tak jak przy winie, udezza ci do głowy, i czujesz żeś otrzymał nagrodę. Jeśli ziemia jest sucha i niema deszczu, nie ma też owoców. Wtedy wpadasz w złość, że nie możesz pochwylić chmury, rozerwać jej i zębami i pazurami wycisnąć z niej wody.

Tacy jak my, gorąco przywiązani do gleby — wpadamy we wściekłość, skoro deszcz nie pada. Ci drudzy, którzy ją chcą posiadać, cieszą się natomiast.

Tak też i było. Przez dwa lata szalałem z wściekłości, bo ziemia była sucha. Musiałem sobie pożyć trochę pieniędzy. Ten, który mi je dał, nie kochał wcale ziemi, chciał ją tylko posiadać, dostał ją i śmiał się. Straciłem kawał gruntu, tylko ty mi pozostałeś. Odszedłem z tobą, bo byłeś jedynym, co mi pozostało i bo chciałem się oderwać od ziemi, ażeby do niej znów powrócić.

Straciłem i ciebie. Teraz mogę już tylko powrócić do ziemi”.

I znowu było cicho i tak przeszły głuche, ponure godziny nocne. O świcie znikł stary. Komendant był tym zaniepokojony i powiedział do komisarza:

niesiono do dyplomacji. Widocznie w partii komunistycznej uważano go za członka, który przez całe życie musi zajmować niższe stanowiska, jak ci nie mający szczęścia oficerowie którzy do późnej starości pozostają kapitanami i dopiero przechodząc w stan spoczynku, otrzymują rangę podpułkownika.

Antonow-Owsiejenko, stary bolszewik, napewno wierny „syn partii”, nigdy nie piastował wysokich godności partyjnych. W ciągu 20 lat przez K. C. partii przesunęło się kilkuset członków. Każdy choć trochę zasłużony bolszewik, zwłaszcza taki, który należał do partii jeszcze przed październikiem, przebywał przez pewien czas w sztabie partyjnym, jeżeli nie jako członek K. C., to przynajmniej jako kandydat. W najgorszym razie był sekretarzem jakiegoś ważnego komitetu prowincjonalnego. Antonowowi-Owsiejence kazano się zadowolić rolą urzędnika. Ale dlaczego wystrójono go w frak dyplomatyczny — to jest zupełnie niezrozumiałe.

Dyplomata - spiskowiec

Kiedym go spotkał po dziesięcioletniej przerwie, był nieurzędowym posłem w Pradze. Już miał za sobą pewną praktykę dyplomatyczną w Warszawie, ale dość było spojrzeć na niego, aby się przekonać że ta praktyka nie przyniosła mu żadnego pożytku. Był taki sam jak dawniej: stale zakłopotany, niepozorny, z tą samą kozią bródką. I ubranie cywilne leżało na nim tak samo niezgrabnie i workowato, jak niegdyś wyświechtany płaszcz żołnierski. Mówił ochryplym głosem, szybko, z rozlęgnięciem, nieuważnie słuchając tego, co mu odpowiadano, przeskakując z jednego tematu na drugi. Cóż to za dyplomata, który się nauczył nawet spokojnie rozmawiać?

Do Pragi przyjechałem na jego prośbę. Antonow-Owsiejenko prowadził wówczas rokowania z rządem czechosłowackim o zawarcie traktatu handlowego, który miał być wstępem do uznania „de jure” rządu sowieckiego. Kiedy doszło do zredagowania projektu traktatu, „polpred” nie mógł sobie dać rady, chociaż miał dyplom kandydata praw. Niestety, prędko wyszło na jaw, dyplomowany prawnik nie pojmował najprostszycch zagadnień związanych z umową międzynarodową. Nic dziwnego: jego mózg był zajęty innymi sprawami.

W szrankach dyplomatycznych Antonow-Owsiejenko pozostał takim samym konspiratorem, jakim był w potajemnych biurach partyjnych, nielegalnych drukarniach i okopach, gdzie rozwijał agitację.

Nie przeobraził się w „polpredu” — urzędnika w rodzaju np. Jakubowicza. Należał do

tych dyplomatów sowieckich, którzy nie umieli, a zresztą i nie chcieli, godzić rewolucji wszechświatowej z salonami dyplomatycznymi. Ci ludzie pozostali kominternistami, spiskowcami, gabinet poselski był dla nich takim samym „biurem partyjnym” jak przed laty jakieś mieszkanie w suterynie na krańcach miasta.

Zbrodnia starego bolszewika

Nie trudno sobie wyobrazić, jak się ucieszył kiedy mu było dane rozwinąć swój talent dyplomatyczny — konspiratora na takim podatnym gruncie jak Hiszpania.

Nie przeczuwał, że właśnie tam czyha na niego zguba. Teren hiszpański był najniebezpieczniejszy właśnie dla takich rewolucjonistów-sangwiników jak Antonow-Owsiejenko, którzy nie przestali wierzyć w zmuszające słowa. Dla Antonowów „rewolucja wszechświatowa” — to nie prastara legenda, lecz symbol żywej wiary. Zrobić z tego hasła narzędzie posunięć dyplomatycznych — to zadanie przechodzące siły takich pierwotnych konspiratorów jak Antonow-Owsiejenko. W Hiszpanii skręcając kark i wytrawniejsi dworacy Stalina niż on. Jeżeli nawet Rosenberga przyłapano tam na „herezji”, to jego następcą na pewno nie mógł tego uniknąć. Antonow-Owsiejenko wyraźnie za bardzo się przejął walkami na polach katalońskich. Od tego już jest tylko jeden krok do sakramentalnego oskarżenia o przynależność do lewego skrzydła rewolucjonistów hiszpańskich, na pół bolszewickiego, na pół zaś anarchistycznego. A od nich droga wiedzie prosto do „trockizmu”. I oto już są gotowe sylogizmy Wyszyńskiego i trockizm równa się kontrrewolucji, a więc — szpiegostwu i wysługiwaniu się faszystomowi.

Manifestacja tarnowska w sprawie przyłączenia Śląska Zaolzańskiego do Polski

Tarnów, 24. 9. (t) Dnia 22 bm. w godzinach wieczornych odbyła się w Tarnowie wielka manifestacja społeczeństwa tarnowskiego w sprawie przyłączenia Śląska zaolzańskiego do Polski. W manifestacyjnym pochodzie wzięły udział organizacje i stowarzyszenia z sztandarami i transparentami. Na pl. Kazimierza W. odbył się wiec, na którym przemawiali prof. Świerczek i wiceprezydent miasta mgr. Kołodziej, poczem zebrani uchwalili rezolucję stwierdzającą stanowczą wolę społeczeństwa polskiego w kierunku przyłączenia Śląska zaolzańskiego do Polski.

porozkładane na różnych meblach, jak je pozostawił zmarły. Przewieszona przez oparcie krzesła, wisiała spodnie, w kąciku stał garnek aluminiowy, w którym zwykł był zabierać z sobą jedzenie. Na komodzie fotografia narzeczonej. Stary wdział te wszystkie rzeczy, nie patrząc na nie wcale. Otworzył komode i szukał czegoś w głębi jej szuflad.

Ręka wyciągnęła nóż. Jeden z tych staroświeckich noży, które ostaly się jeszcze w niektórych domach jako stare pamiątki rodzinne, jeden z tych noży, które Goya uczynił nieśmiertelnymi w swoich obrazach. Nóż trzeszczał przy otwieraniu, że mrowie człowieka przechodziło. Szerokie ostrze trochę zardzewiało.

Stary glaskał nóż i próbował jego ostrość. Nie mógł go wetknąć do kieszeni, była duży. Schował go między spodnie a koszulę. Zamknął drzwi i wrócił do rowu.

— Salud Senor Juad. I moje współczucie.

— Dziękuję ci, chłopcze.

Wziął kilof do ręki i pracował energicznie, zapamiętał. Jadł automatycznie i pracował dalej aż do zachodu słońca.

Powolnym chłopskim krokiem wrócił do swoje go schronu i rzucił się na łóżko połowe.

Tutaj spali razem, całymi miesiącami. Stary leżał nieruchomo, oczy miał otwarte, utkwione w ciemności, jakby czekając na powrót syna.

Kiedy już noc zapadła, wstał i zniknął w tej tak dobrze mu znanej sieci rowów. Doszedł do rowu ataków i siadł na ziemi. Czekał na „Dinamiteros”.

„Dinamiteros” to są ci ludzie, którzy przyszli z terenów kopalnianych z Asturii, Wyrosli z dyna-

mitem i znają materiały wybuchowe jakby starych przyjaciół. Krótki lont na dwa trzy centymetry, w ustach papieros i garść przygotowanych naboju wybuchowych pod ramieniem. Zapalają po woli i ostrożnie lont i rzucają cały pakiet. Naboję wybuchają dokładnie wedle obliczonego planu. — Tam gdzie eksplodują sięja śmierć.

„Dinamiteros” którzy sięja śmierci idą na przedzie, za nimi szybko krokiem postępują żołnierze. A przed nimi armaty nieprzyjacielskie.

Straszna jest praca Dinamiteros. Raz na stu padło 86. Zmiotł ich ogień armatni. Czternastu pozostałych przy życiu wtargnęło do rowów nieprzyjacielskich. Wnet przyszli Milicianos.

Kiedy „Dinamiteros” przesadzili rów, opuścił Juan swój kącik. Nikt go nie zauważył. Przeskoczył razem z nimi. Na czele. Dynamit eksplodował oświecił jego twarz.

Wpadł do nieprzyjacielskiego rowu, z otwartym nożem w ręce. Nożem tym, może człowiek z Madrytu, w roku 1808 rozpruwał brzuch koniowi napoleońskiego mameluka. Nóż ten otworzył drogę do ataku.

Na końcu utkwiał w ziemi, trzymany kureczowo zdrewniałą ręką starego, który w ten sposób chciał sobie utworzyć drogę do ziemi, która tak bardzo była jego ziemią.

Zagrzebano go na uboczu w ziemi, na którą padało słońce Casa de Campo.

Nóż wetknięto mu między szarfę a koszulę. I zamknęli go, ociekający krwią, tak jak go trzy mał stary w skurczonych palcach.

(Tłum. S.)

— a to pan zna?

Made in England

Zawiodowca małej, zapadłej stacyjki w Wale, nie wiedząc jak zatrudnić swego jedyne go pracownika, polecił mu... wypolerować szyny gaspapierem.

Robotnik zabrał się do pracy, wieczorem jednak nie wrócił na stację. Nie zjawił się również drugiego, ani trzeciego dnia.

Zawiodowcę ogarnął niepokój. Przeszukuje okolicę, telefonuje na wszystkie strony — nic.

Po tygodniu nadeszła depesza:

„Wszystko w porządku. Jestem w Londynie. Prześlij gaspapieru”.

Na szkocką nutę

Na szosie Edynburg — Aberdeen Mac Na zatrzymuje przejeżdżające auto.

— Przepraszam pana — zwraca się do kierowcy — czy nie zechciałby pan zawieźć mego ubrania do Aberdeen?

— Dobrze, ale jak pan je potem odbierze? — Jeżeli to panu nie robi różnicy, mógłbym w nim pozostać!

Po sąsiedzku

— Z jakiego powodu pobiliście swego sąsiada?

— Żadnego powodu nie było, proszę wysokiego sądu, my sobie tak... po sąsiedzku.

Awanse dla żonatych

Włoska rada ministrów uchwaliła, że niedozownym warunkiem uzyskania awansu w ad ministracji państwowej jest zawarcie przez urzędnika małżeństwa. Przed sądem w Mediolanie staje jakiś młody człowiek oskarżony o bigamię.

— Co oskarżony ma na swe usprawiedliwienie? — zapytuje sędzia.

— Chciałem szybciej awansować!

Wina Napoleona

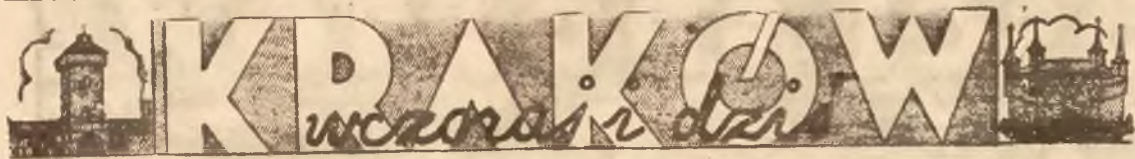
— Panie pułkowniku — zwraca się Napoleon do komendanta jednego ze swoich pułków wielkiego zwolennika alkoholu — pan trochę zadużo pije.

— Zadużo sir, piję przecie tylko za zwycięstwo waszej wysokości.

O przestępstwo dewizowe

Tarnów, 24. 9. (t) Sąd Okręgowy w Tarnowie rozpatrywał sprawę Natana Vogelfanga z Tarnowa i Matusa Rappaporta dyrektora Spółki Akcyjnej „ROM” w Wilnie oskarżonym o przestępstwo dewizowe. Mianowicie akt oskarżenia zarzuca Rappaportowi, że przyjął od Vogelfanga 240 zł. na rachunek pewnej firmy w Wiedniu. Oskarżeni zapodali, że pieniędzy tych nie wysyłali zagranicę, a Rappaport przyjął je tylko w depozyt. Po przeprowadzonej rozprawie Sąd skazał Vogelfanga na karę porządkową w kwocie 60 zł., zaś Rappaporta w zupełności uniewinnił. Prokurator zapowiedział apelację.

P. P. S. a wybory do ciał ustawodawczych

Polska Partia Socjalistyczna zwołała na wtorek do Domu Górników przy Al. Krasieńskiego zebranie wszystkich członków partii. Na pierwszym miejscu porządku obrad widnieje punkt „Wybory do Sejmu i Senatu“. Dalsze punkty poświęcone będą wyborom samorządowym i

sprawie budowy Domu Robotniczego im. Ignacego Daszyńskiego.

Ze względu na niewyjaśnione dotychczas stanowisko P. P. S. wobec wyborów parlamentarnych, zebranie wtorkowe zapowiada się szczególnie interesująco.

Zmiana w programie XV Tygodnia L. O. P. P. w Krakowie

Komitet Obywatelski XV Tygodnia LOPP zawiadamia, że impreza lotnicza, która miała się odbyć na lotnisku w Rakowicach w d. 25 bm. o godz. 15, zostaje przełożona na czas późniejszy. Termin zostanie podany w prasie.

„Loteria Lotnicza“ na loty pasażerskie po zostaje bez zmian. Bilety nabywać można w kioskach LOPP.

Komisarz w Międzykom. Zw. Opieki Społecznej

Władze Wojewódzkiego Międzykomunalnego Związku Opieki Społ. w Krakowie zostały przez p. Wojewodę krakowskiego rozwiązane. Komisarzem tego Związku miano wano dr Andruszkiewicza. Dotychczas prezesem Związku był wicemarszałek Senatu Kwaśniewski. Międzykom. Związek Opieki Społ. stworzył Osiedle Robotnicze przy ul. Czarodziejskiej, Osiedle Sieroco w Chrzanowie, Dom Dziecka w Krakowie, Dom Dziecka w Chrzanowie itd.

Inż. Krzyżak kandydatem na posła

Jak słyhać z ramienia OZN, kandydować ma do Sejmu z terenu krakowskiego inż. Krzyżak dyr. Woj. Biura Funduszu Pracy, sekretarz okręgu OZN w Krakowie. Podobno na terenie Magistratu zbierane są wśród urzędników podpisy na rzecz kandydatury radcy Skotnickiego.

W obliczu wyborów sejmowych

Warszawa, 24. 9. W „Kurierze Polskim“ znajdujemy poniższe informacje przedwyborcze:

Zarząd główny organizacji „Zarzewie“, do którego zbliżony jest wicepremier Kwiatkowski, wezwał wszystkich członków do wzięcia udziału w głosowaniu do Izby. W wezwaniu podkreślono, że nowe Izby mają opracować nową ordynację wyborczą.

* * *

Organizacje O. N. R.-u w ciągu lata wyłoniły Komitet Porozumienia Organizacji Narodowo-Radykalnych. Wszedł do niego: Bolesław Piasecki i Jerzy Rutkowski. Komitet ten określił stanowisko zjednoczonych O. N. R. wobec wyborów. Oświadczają oni, że „Ruch Narodowo-Radykalny“ nie idzie do

Wielkiej Polski przez ulicę Wiejską, zwłaszcza przy obecnej ordynacji wyborczej; że „odnosi się do nadchodzących wyborów negatywnie, co nie znaczy biernie“.

* * *

Ze Lwowa donoszą, że kilku profesorów prowadzi tam po sezonie wakacyjnym ożywioną działalność społeczną i polityczną. — Czynnimi są profesorowie Stanisław Grabski, Eugeniusz Romer i Bujak. Natomiast profesor Kazimierz Bartel trzyma się zdala od akcji politycznej, zajmując się utrzymaniem na stałe opery we Lwowie.

* * *

Z Tarnowa donoszą, że b. poseł ks. Lubelski zamierza kandydować do Izby, licząc na głosy mieszczaństwa.

Petardy w Rybniku

Katowice, 24. 9. W „Polonii“ czytamy:

Dnia 22 bm. w kilka godzin po odbytej na Rynku w Rybniku manifestacji na rzecz przyłączenia Zaolzia do Polski, ludność Rybnika została zaalarmowana trzema detonacjami, jakie miały miejsce w trzech różnych punktach miasta. Nieznani sprawcy podrzucili petardy w trzech domach, gdzie mieszczą się składy żydowskie, względnie mieszkania żydowskie.

Pierwszy wybuch nastąpił w domu Latośki przy ul. Rudzkiej w Rybniku, gdzie mieścił się skład z materiałami ubraniowymi

Friedberga. W niespełna dwie minuty nastąpił drugi wybuch na dziedzińcu budynku Manneberga przy ul. Piłsudskiego. Petarda przerzucona z drugiego podwórka, zatrzymała się na przewodach elektrycznych i tam też nastąpił wybuch, powodując zniszczenie przewodów oraz stłuczenie szyb na balkonie od podwórza w mieszkaniu Manneberga.

Trzeci wybuch nastąpił w budynku przy ulicy Hallera, gdzie mieści się mieszkanie budowniczego Richtera. Ofiar w ludziach nie było.

Policja przeprowadziła energiczne dochodzenia, których wynik trzymany jest w tajemnicy.

Z MODY

U progu jesieni

Modne tkaniny poznać można od razu. — Szorstkie, przerabiane, gruzelkowate tweedy i jersey'e ustąpiły miejsca gładkim, miękkim sukienkom i zamszom. Cieniutka, równa, akksamitna w dotyku tkanina — to faworyt nowego sezonu. Czarna antylopa należy do najmodniejszych gatunków materiałów przeznaczonych na jesienne kostiumy i popołudniowe płaszcze. Na popołudniowe sukienki przeznaczona jest angielska krepa, której dotąd używano jedynie na fraki męskie i smokingi. Krata szkocka oraz wszelka inna skończyła się. Materiały w prążki i dwukolorowe również wyszły w tym sezonie z mody. Ciemne intensywne i zarazem dyskretne tony jesiennych tkanin są najważniejszym czynnikiem, zmieniającym aparycję modnej Pani. Wszystkie tony brązowe, rude, kasztanowe, ciemno-zielone i złocisto-rdzawe usuwają w cień inne barwy.

Kostiumów będzie jesienią tego roku mniej niż każdego, gdyż płaszcz jako okrycie spacerowe wypiera kostium na całej linii. Nieliczne nowe modele kostiumów mają długie kloszowe, szerokie żakiety, zapięte pod szyją na jeden duży guzik. Jeżeli spotyka się popołudniowe kostiumy, to krótkie, przybrane futrem i niezbyt ciepłe. Taki kostium można nosić w lokalu publicznym oraz na przyjęciach oficjalnych.

Nowy płaszcz, który tak bardzo rozpanoszył się w tym sezonie, będzie albo obszerny, sportowy, opadający ku dołowi szerokimi ramami kloszu, wtedy musi mieć szerokie kieszenie, duże mankiety i wykładany kołnierz z futra. Niekiedy futrzany kołnierz przy takim angielskim, kloszowym palcie przybiera kształty kaptura i można go zarzucić na głowę, wiążąc pod brodą na wstążkę. Jest to typ płaszcza spacerowego na przedpołudnie. Płaszcz popołudniowy wygląda zgoła inaczej. Ma pasek, który przecina figurę, ma lekko wyrzucony stan i ukośną linię dołu. Wysoki kołnierz ustawiony jest tak, że głowa dosłownie tonie w nim.

Faktem niezaprzeczalnym jest, że dyktatorzy mody tegorocznej zdecydowali się na kopiowanie (dosłownie niemal) stylów epoki 1860 i 1900 r. Najwidoczniej epoka, w której żyjemy, nie może się zdobyć na coś samodzielnego w tej dziedzinie. Trudno powiedzieć, by epoka Wiktoriańska tak bardzo zasługiwała na uwagę i wdzięczność, żeby ją kopiować po tylu latach. Niewiadomo czym zasłużył sobie czepek starej królowej, żeby go wyciągnąć z lamusa i wypuścić na świat pod szumną nazwą „La capote reine Victoria“. Chyba te panie, które nie mogą się zdecydować na modną wysoką fryzurę, wybiorą sobie wysokie budki z piórami wiązane pod brodą w miejsce ówego królewskiego czepka ze sztywną rurkowaną szlarką nad czołem. Paryż nie dba o ten typ kapelusza, zdecydował się bowiem z całą bezwzględnością na wysokie fryzury.

Céline.

Rehabilitacja lekarza

Tarnów, 24. 9. (t) Swego czasu Sąd grodzki w Dębicy skazał dra P., lekarza w Dębicy na miesiąc aresztu z zawieszeniem wykonania kary na przeciąg dwóch lat za sfalszowanie świadectwa lekarskiego, stwierdzającego chorobę umysłową pacjenta. Mianowicie rodzina tegoż pacjenta po uzyskaniu zaświadczenia lekarskiego wystąpiła z wnioskiem o ubezwłasnowolnienie rzekomo umysłowo chorego. W toku postępowania ujawniono nieścisłość zaświadczenia lekarskiego, wobec czego prokuratura wytoczyła lekarzowi akt oskarżenia. Od roku Sąd grodzki odwołał się dr. P. i obecnie odbyła się przed Sądem Okręgowym w Tarnowie jako odwoławczym rozprawa, na której dr. P. został uniewinniony. Sąd stanął na stanowisku, że lekarz został wprowadzony w błąd przez pacjenta. Bronił mgr. Mitz.

WIADOMOŚCI SPORTOWE

Perspektywy Chmielewskiego

Ostatnia walka Chmielewskiego z murzynem Brandonem przyniosła pięściarzowi 400 dol. czystego dochodu.

Następne walki stoczy Chmielewski, mając zapewnione 20 proc. ogólnego dochodu z tych meczów.

Menażer Chmielewskiego, Zbyszko Cyganiewicz oświadczył, że już w nadchodzącym sezonie zimowym Chmielewski winien zarobić ponad 1000 dol. Ze względu na zranienie (w meczu z Brandonem) Chmielewski musiał przełożyć zakontraktowane przez siebie we wrześniu mecze — na październik.

Przed meczem Anglia — Europa

We czwartek w Zurychu odbyła się pierwsza konferencja zarządu Międzynarodowej Federacji Piłkarskiej, poświęcona wyznaczonemu na dzień 26 października b. r. w Londynie meczowi pomiędzy Anglią a Kontynentem Europejskim.

W Konferencji brali udział przedstawiciele Holandii, Włoch, Węgier, Szwajcarii i Niemiec.

Na konferencji ustalono nazwiska 15-tu graczy, na których formę zwrócona będzie szczególna uwaga w ciągu najbliższych tygodni. Nazwiska tych graczy nie zostaną jednak na razie opublikowane.

W połowie października br. komisja FIFA zbierze się ponownie, aby ostatecznie ustalić skład reprezentacji i kontynentu Europy. Drużyna ta w dniu 21 października zbierze się w Amsterdamie, gdzie prawdopodobnie w dwa dni później rozegra mecz treningowy. Z Amsterdamu piłkarze drużyny kontynentu udadzą się do Londynu.

Warszawa — Łódź w szczypiorniaku

W dniu 2 października rozegrane zostaną w Warszawie międzymiastowe dwa spotkania w szczypiorniaku Warszawa — Łódź w konkurencji pań i panów.

Mecz drużyn męskich rozgrywany będzie o puchar prezydenta miasta Łodzi, a żeński o puchar przechodni prezydenta m. Warszawy. Oba puchary znajdują się po meczach ub. r. w rękach Łodzi.

Zapaśnicy polscy na mecz z Włochami

Ustalony już został skład reprezentacji Polski na mecz zapaśniczy z Włochami, który rozegrany zostanie 2 października b. r. w Poznaniu.

Skład ten przedstawia się następująco w kolejności wag od koguciej do ciężkiej:

Rokita (Warszawa), Marcok (Śląsk), Świętosławski (Warszawa), Szajewski (Warszawa), Krysmalski (Śląsk), Jakubowski (Łódź), Gwóźdź (Śląsk).

Najlepsi szosowcy polscy

Zarząd P. Z. Kolarskiego zestawiał listę najlepszych naszych kolarzy szosowych, która przedstawia się jak następuje:

1. Kapiak Józef, 2) Kapiak M., 3) Kielbasa (wszyscy z Warszawy), 4) Wandor (Kraków), 5) Borowski (Warszawa), 6) Duda (Kraków), 7) Wyglenda (Chorzów), 8) Frankowski (Kraków), 9) Wasilewski (Warszawa), 10) Jaźwiec, 11) Wrzesiński, 12) Janik, 13) Świeszek, 14) Bienko, 15) Rurawski.

Walkowery

Wydział G. I. D. okr. Zagłębia zweryfikował jako walkowery 23 spotkania piłkarskie o mistrzostwo Zagłębia. Wskutek walkowerów potraciły punkty te kluby, które zawieszono za niezapłacenie składek członkowskich.

Niedziela na boiskach

Program imprez niedzielnych jest następujący:

w Warszawie.

Na Stadionie Wojska Polskiego o godz. 15.30 międzypaństwowy mecz piłkarski Polska — Jugosławia o puchar króla Piotra 2-go.

Na Bielanych o godz. 11-tej motocyklowe Grand Prix Polski w konkurencji międzynarodowej. Miejsca dla publiczności zostaną zamknięte o godz. 10.30.

Na trzech strzelnicach warszawskich o godz. 10-tej dalsze zawody strzeleckie o mistrzostwo stolicy.

Na strzelnicy WKS Zolibórz o godz. 10-tej za kończenie zawodów łuczniczych o mistrzostwo Warszawy.

W Gmachu cyrku o godz. 12-tej mecz bokserki o mistrzostwo klasy A okręgu warszawskiego Okęcie-Makabi.

W Czechowicach o godz. 18-tej mecz bokserki o mistrzostwo klasy A Czechowice-CWS.

O mistrzostwo bokserkie klasy B walczą Gwiazda — Warszawianka, Skra — Fort — Bema i Broń — Orkan. Ten ostatni mecz odbędzie się w Radomiu.

O mistrzostwo Ligi Okręgowej grają SKS — PZL i Granat — Legia.

W lokalu Elektryczności o godz. 18-tej zawody zapaśnicze o mistrzostwo Warszawy Elektryczność — Fort Bema (klasa A) i PKS — Legia (klasa B).

Poza tym odbędzie się jesienna jednodniowa jazda konkursowa Automobilklubu Polski na trasie Warszawa — Brześć — Kowel, Włodzimierz Woł. — Chełm — Krasnystaw, Lublin, Lubartów, Garwolin — Miłosna — Warszawa.

Na prowincji.

W Łodzi — międzynarodowe zawody kolarskie z udziałem duńskich zawodników.

W Krakowie — ostatnie konkurencje o mistrzostwo lekkoatletyczne Polski.

W programie chód na 50 klm., 3.000 mtr. z przeszkodami i sztafety.

W Kielcach — mecz piłkarski Cracovia — Kielce.

W Tarnowie — mecz piłkarski Wisła — Tarnów.

W Poznaniu — międzynarodowy mecz piłkarski Niemcy środkowe — Poznań i mecz bokserki Warta — Gopłania.

W Grudziądzu — zawody lekkoatletyczne z udziałem Walasiewiczówny.

W Cieszynie — lekkoatletyczne mistrzostwa Cieszyna.

W Wilnie — regaty żeglarskie na jeziorze Trockim.

Zagranicą.

W Rydze — międzypaństwowy mecz piłkarski pomiędzy drugą reprezentacją Polski i reprezentacją Łotwy.

W Bukareszcie — mecz piłkarski Niemcy — Rumunia.

Z całego świata

Prasa amerykańska donosi, że znakomity średni dystansowiec amerykański dr. Gleen Cunningham pełnić będzie od wiosny przyszłego roku stanowisko płatnego trenera na Uniwersytecie Kansas City

Wobec tego, ostatnie starty Cunninghama mieć będą miejsce w halach w ciągu nadchodzącej zimy.

* * *

Islandia coraz silniej interesuje się sportem. Ostatnio zaangażowali Islandczycy znanego architekta szwedzkiego Krigsmana dla wybudowania stadionu sportowego w Reykjavik, stolicy Islandii.

* * *

Słynny narciarz francuski, Emile Allais, w nadchodzącym sezonie zimowym w dalszym ciągu pełnić będzie funkcje dyrektora technicznego Narodowej Szkoły Narciarskiej. Uzyska on na sezon nadchodzący subwencję państwową w wysokości 300 tys. franków.

Emile Allais, poza instruowaniem narciar-

stwa w stosunku do początkujących, opiekować się będzie nadto specjalnie reprezentacją narciarską Francji.

Dotychczasowe kursy instruktorów narciarskich zastąpione będą przez szkolenie w regularnej szkole narciarskiej w Val d'Isere. Szkoła ta pod kierunkiem Allais wypuścić ma w ciągu nadchodzącego sezonu 350 instruktorów narciarstwa.

* * *

Na czele fińskiego komitetu olimpijskiego jako prezes stanął minister Kekkonen. Komitet fiński na ostatnim posiedzeniu zajmował się sprawą sfinansowania przygotowań olimpijskich. Na zasadzie zgłoszenia ze strony poszczególnych związków sportowych Finlandii, wyasygnowano sumę 8 miln. marek fińskich na rzecz przygotowań.

Następnie komitet zdecydował zorganizować specjalną loterię olimpijską, dochód z której byłby przeznaczony na cele udziału Finlandii w igrzyskach olimpijskich Dalej postanowiono wydać specjalne znaczki olimpijskie.

Mecz Włochy — Szwajcaria odłożony

Wyznaczony na dzień 23 października br. międzypaństwowy mecz piłkarski Włochy — Szwajcaria rozstał przełożony na późniejszy termin.

Przyczyną zmiany terminu jest to, że w dniu 26 października w Londynie walczyć będą drużyny Anglii i kontynentu europejskiego. W skład tej ostatniej drużyny wejdą czołowi piłkarze Szwajcarii i Włoch.

P. Z. K. rezygnuje z mistrzostw świata

Na wczorajszym posiedzeniu zarząd P. Z. Kolarskiego postanowił zrezygnować z mandatu

organizatora kolarskich mistrzostw świata w roku 1941.

W związku z powyższym, notujemy wytyczne Państwowego Urzędu WF i PW w odniesieniu do Pol. Zw. Kolarskiego:

1) Podjąć się organizowania mistrzostw świata dopiero wówczas, gdy będą środki i odpowiednie, na europejskim poziomie stojące, urządzenia.

2) Nie ustawać w staraniach o wybudowanie toru kolarskiego w Warszawie.

3) Organizować corocznie wyścig dokoła Polski, choćby bez udziału zagranicy.

4) Zorganizować szosową kadrę olimpijską.

5) Kontynuować starania około powiązania sportu kolarskiego z P. W. (wyścigi na przełaj).